

Arrest

nr. 176 426 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. DEFUSTER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, dienen op 14 februari 2014 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 juni 2014, met kennisgeving op 16 juni 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.02.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

S., B. (...) (RR (0) (...)) (OV (...))

geboren op (...).1960 te Pokrevenik

en echtgenoot:

S., V. (...) (RR (0) (...)) (OV (...))

geboren op (...).1959 te Pirot

en meerderjarig kind:

S., D. (...) (RR (0) (...)) (OV (...))

geboren op (...).1986 te Pirot

nationaliteit: Servië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Er werden medische elementen aangehaald voor S.B. (...), S.V. (...) en S.D. (...)

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Wat betreft S., D. (...)

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.05.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Wat betreft S., B. (...)

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.05.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Wat betreft S., V. (...)

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.05.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing dd. 04.06.2014 geoordeeld heeft dat er geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van S.V. (...) en verder dat er geen aandoening aanwezig is bij alle verzoekers die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Terwijl de bestreden beslissing zich m.b.t. de toegankelijkheid van de medische zorgen en over de toegankelijkheid tot geneesmiddelen niet heeft uitgesproken, meer bepaald de kostprijs ervan, geneesmiddelen en opvolging die verzoekers S.V. (...) en B.V. (...) nog gedurende jaren moeten innemen/ondergaan om te voorkomen dat o.a. zijn enige overblijvende nier tevens zou falen. Zonder nieren kan men echter niet leven...

Dat de toegang tot medische voorzieningen en de benodigde geneesmiddelen voor verzoekers onbetaalbaar zijn in SERVIE gelet op de hoge kostprijs.

Verzoekers zijn ‘Roma’ en deze bevolkingsgroep wordt in Servië gediscrimineerd. Zij hebben geen toegang tot de medische voorzieningen, hebben geen huizen en krijgen geen werk.

S.B. (...) en V. (...) zijn respectievelijk 54 en 55 jaar. Zij hebben geen enkele bron van inkomsten. Ook hebben zij geen huis waar zij terecht kunnen. Verzoekers hebben in Servië ook geen familie meer waar zij terecht kunnen.

Zij dienen tal van medicamenten nemen:

■ V.S. (...)

o Deanxit 2/dag

o Sipralexa 10/dag

o Pantomed 4/dag

o Cosopan bij migraine

■ B.S. (...):

o Inafyt 2/dag

o C-Thyrosaine 75 en 100 mg 1/dag

o Cataflam bij migraine

o Ramipil 5 1/dag

o Bromazepam 6 1/dag

o Serenide disteren 50/250

o Oxydtinie

o 3 1/dag

■ D.S. (...):

o Dipiperon

o Crestane 1/dag

o Lipantyl nano

Wat betreft de interventie/hospitalisatie van:

o S. (...): noodzakelijk in gevolge van achteruitgang (enig overblijvende) nier

o B. (...): regelmatige opnames o.w.v. urinaire, abdominale en endocriene problemen

o D. (...): enkel indien nodig

Duur van noodzakelijke behandeling?

o S. (...): nog enkele jaren

o B. (...): levenslang

o D. (...): levenslang

Artikel 9ter§1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat, naast de beoordeling van de mogelijkheid van een behandeling, de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst wordt beoordeeld door een ambtenaar-geneesheer.

De beoordeling van de toegankelijkheid impliceert dat tevens de toegankelijkheid voor wat betreft geneesmiddelen en medische voorzieningen wordt onderzocht, nu immers vaststaat dat verzoekers en haar zoon bovenvermelde medicatie behoeven.

Gezien verzoekers in het verzoekschrift dd. 14.02.2014 bij schrijven van hun raadsman in het bijzonder hebben gewezen op het feit dat de toegankelijkheid problematisch is onder verwijzing naar de hoge kostprijs van de medicatie, diende verwerende partij dit tevens te onderzoeken teneinde de toegankelijkheid te beoordelen.

Verwerende partij heeft nagelaten dergelijk onderzoek te voeren.

Hieruit blijkt dat de toegankelijkheid voor wat betreft de geneesmiddelen door verwerende partij niet werd onderzocht.

Zonder inkomsten en zonder uitzicht op inkomsten gelet op de etnische oorsprong van verzoekers 'ROMA', de leeftijd en medische toestand, kunnen verzoekers geen medicamenten verschaffen, laat staan dat zij zich in een ziekenhuis kunnen laten behandelen. Dat er minstens ernstige aanwijzingen zijn dat deze niet toegankelijk zijn.

Dat de bestreden beslissing dd. 04.06.2014 artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 schendt om reden dat de toegankelijkheid tot geneesmiddelen niet werd onderzocht.

Dat ontegensprekelijk vaststaat dat verzoeker V.S. (...) zal sterven indien hij geen behandeling kan krijgen voor zijn enig overgebleven nier en dat deze behandeling niet kan gewaarborgd worden in Servië zodoende er wel degelijk een reëel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van V.S. (...)

Dat gebleken is dat B.S. (...) aan verschillende aandoeningen lijdt waar bij gebreke aan medische behandeling in een ziekenhuis en de nodige medicamenten er minstens een reëel risico bestaat dat zij een onmenselijke of vernederende behandeling zal ondergaan.

Dat D.S. (...) aan het syndroom van Down lijdt met metabole en cardiale weerslag en dat vaststaat dat hij geen normaal leven kan lijden en dat een continue begeleiding noodzakelijk is. Dat D. (...) anders een vogel voor de kat is, zekerlijk moest de toestand van zijn ouders verslechteren. Verzoekers hebben geen inkomsten om hem te laten verzorgen in een instelling. Mochten zij wegvallen dan bestaat zekerlijk een reëel risico dat D. (...) een onmenselijke of vernederende behandeling zal ondergaan nu hij niet voor zichzelf kan zorgen.

Daarnaast is M. (...), zoon van verzoekers en broer van D. (...), in België gestorven en begraven. Uit de medische attesten blijkt dat verzoekers hier enorm psychisch aan lijden. Het zou onmenselijk zijn en psychisch ondraagbaar om verzoekers terug te sturen naar Servië. Ook dit maakt een onmenselijke en vernederende behandeling uit.

Dat de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt nu de bestreden beslissing een terugkeer van verzoekers tot gevolg zullen hebben enerzijds dat verzoeker V.S. (...) een reëel risico op zijn leven of fysieke integriteit heeft en anderzijds dat alle minstens alle verzoekers een onmenselijke of vernederende behandeling zullen dienen te ondergaan gelet op de niet- toegankelijkheid tot de medische voorzieningen en geneesmiddelen in het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissingen geen draagkracht vinden in de motieven.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing zich met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen niet heeft uitgesproken.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

2° (...);

3° (...)

4° indien de in § 1 vijfde lid. vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1. eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk:

5° (...)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In diens medische adviezen dd. 13.05.2014 en 28.05.2014 maakt de arts-adviseur uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

- ten aanzien van dhr. V.S. (...):

"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06/02/2014 en 16/01/2014 (data niet duidelijk leesbaar) van Dr. Patricia Six, huisarts blijkt dat betrokkene lijdt aan een stabiele nieraandoening waarin 2012 een nefrectomie voor nodig was. De overblijvende nier blijkt normaal te functioneren. Er zouden depressieve

klachten zijn door een rouwproces door overlijden van een zoon. Betrokkene neemt psychofarmaca, een ontstekingsremmer en een maagbeschermer. Het is niet duidelijk waarom betrokkene deze ontstekingsremmer en maagbeschermer neemt Dit wordt in het medisch dossier niet geduid.

Mijns inziens gaat het om een milde en geen ernstige noch levensbedreigende aandoening:

- Betrokkene wordt niet door een psychiater opgevolgd;
- Betrokkene wordt niet door een psycholoog of psychotherapeut opgevolgd;
- Betrokkene neemt enkel antidepressiva, geen zwaardere neuroleptica;
- Betrokkene werd op geen enkel moment gehospitaliseerd.

Mijns inziens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft "

• ten aanzien van mevr. B.S. (...):

Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 06/02/2014 en 18/01/2014 (data niet duidelijk leesbaar) van Dr. P.S. (...), huisarts en de bijlagen d.d. 07/05/2013 (=bloeduitslag), en dd. 07/05/2013 van dr. H. (...), d.d. 08/05/2013 van Dr. V. (...), dd. 07/06/2013 van Dr. H. (...), d.d. 14/06/2013 van Dr. C. (...), dd. 19/06/2013 van Dr. G. (...), d.d. 23/07/2013 van Dr. V. (...) en dd. 23/12/2013 van Dr. W. (...) blijkt dat betrokkene:

- in 2011 een totale thyroïdectomie onderging en nu schildklierhormoon moet innemen. Normaal echografisch onderzoek Het gaat niet om een ernstige noch een levensbedreigende aandoening ook niet als er geen behandeling zou zijn.
- in 2011 een hysterectomie en adnexectomie onderging; De aandoening is genezen.
- Lijdt aan een vorm van incontinentie, eerst vooral stressincontinentie die verbeterde met bekkenbodempfysotherapie en nu voornamelijk urge-incontinentie en spanningsmyalgie. Het gaat niet om een ernstige noch een levensbedreigende aandoening ook niet als er geen behandeling zou zijn.
- Lijdt aan een thoracale torsiescoliose en cervicale hyperlordose. Het gaat niet om een ernstige noch een levensbedreigende aandoening ook niet als er geen behandeling zou zijn. Misschien zou lijden aan occulte reflux. Deze aandoening werd niet bevestigd. Ik weerhoud ze dan ook niet.
- Zou lijden aan depressieve klachten die echter niet verder gedocumenteerd worden.

Betrokkene werd niet gehospitaliseerd. Betrokkene neemt enkel een kalmeermiddel. Er is geen evidentie voor opvolging door een psychiater noch psychotherapeut.

Mijns inziens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

• ten aanzien van dhr. D.S. (...):

"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06.02.2014 en de medische stukken d.d. 16.01.2014 en 29.01.2014 blijkt dat het beschreven syndroom van Down actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Voor deze aangeboren genetische afwijking bestaat er geen causale behandeling. Het is een stabiel gegeven waarbij betrokkene in casu kan rekenen op de gratie en de mantelzorg van de ouders. Aangaande de obesitas en de hyperlipidemie dient gesteld dat deze in eerste instantie dienen behandeld te worden door middel van een dieet er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Het geven van een neurolepticum, waarschijnlijk om het gedrag te modificeren, is omstreden en zeker niet essentieel, in casu zou het aan de basis kunnen liggen van de obesitas of deze althans in de hand kunnen werken. Er zijn verder geen aanwijzingen dat er actueel al cardiovasculaire problemen zouden zijn. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is In het land van herkomst. "

Gezien voormelde adviezen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3,4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf medische attesten heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar onvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Dienaangaande merkt verweerder nog op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Aldus heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

"De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan.

Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is." (Pari St. Kamer, 2011-2012, DOC 53-1824, p. 4)

De verzoekende partij beperkt zich in haar inleidend verzoekschrift tot een verwijzing naar de door haar aangevoerde medische aandoeningen, doch zij blijft volkomen in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de arts-adviseur een onredelijke beslissing zou hebben genomen.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat geen onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, benadrukt verweerder dat de kritiek van de verzoekende partij volkomen voorbij gaat aan de concrete overwegingen van de arts-adviseur. Immers werd uitdrukkelijk geconcludeerd dat er zelfs zonder behandeling in het land van herkomst geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat in de gegeven omstandigheden verder onderzoek diende te worden gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland.

Zie ook:

"Anders dan verzoekers voorhouden heeft de arts-adviseur onderzoek gevoerd aangaande de behandeling in hun land van herkomst, aangezien hij uitdrukkelijk stelt dat de aandoeningen geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit en geen risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden bestaan in het land van herkomst. De bewering van de verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot een onderzoek van het direct levensbedreigend karakter van de aandoeningen waaraan zij lijden, is, gelet op voorgaande vaststellingen, zonder meer incorrect." (R.v.V. nr. 126.173 dd. 25.06.2014)

En ook:

Verzoekers betogen dat geen onderzoek werd gevoerd naar de aard van de ingeroepen aandoeningen, die volgens hen levensbedreigend zijn, minstens een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Gelet op hetgeen voorafgaat dient evenwel te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk een onderzoek in deze zin heeft gevoerd. Nogmaals dient te worden benadrukt dat het gegeven dat verzoekers het niet eens zijn met het door de ambtenaar-geneesheer uitgebrachte advies en dat zij van oordeel zijn dat hun medische aandoeningen werden geringschat, de Raad niet toelaat te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer.

Nu de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat de beschreven aandoeningen geen bedreiging inhouden voor verzoekers leven of fysieke integriteit en hij eveneens vaststelde dat ook zonder behandeling deze aandoeningen geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, blijkt niet dat een verder onderzoek zich opdrong van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst." (R.v.V. nr. 118 486 van 6 februari 2014)

Verweerder benadrukt dat de arts-adviseur vanuit diens specifieke opdracht in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins gehouden is om te onderzoeken of de verzoekende vreemdeling alle in België ontvangen zorgen eveneens kan verkrijgen in het herkomstland. De arts-adviseur dient uitsluitend te onderzoeken of er een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, indien er geen adequate behandeling in het land van herkomst is.

"De opdracht waarmee de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is belast, heeft aldus principieel geen uitstaans met het diagnosticeren, voorschrijven, toedienen noch opvolgen van de medische behandeling van een consulterende patiënt zodat de ambtenaar-geneesheer in casu niet kan worden geacht over te gaan tot het verstrekken van gezondheidszorg in de zin van de wet betreffende de rechten van de patiënt en de verzoekende partij zich in relatie tot de ambtenaar-geneesheer niet de hoedanigheid van patiënt in de zin van voormelde wet kan aanmeten. De verzoekende partij kan dienvolgens evenmin worden bijgetreden waar zij stelt dat het advies van de

ambtenaar- geneesheer een ongeoorloofde inmenging zou vormen in haar lopende behandeling zoals vooropgesteld door haar behandelende artsen. " (R.v.V. nr. 120.673 dd. 14.03.2014)

"Verzoekster verliest ook uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende behandeling kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. " (R.v.V. nr. 117.074 dd. 17.01.2014)

De verzoekende partij verwijst in haar enig middel nog naar artikel 3 EVRM, doch dienaangaande merkt verweerder op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de in casu bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

Ondergeschikt laat verweerder nog gelden dat de verzoekende partij in casu niet aan geeft wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat "minstens alle verzoekers een onmenselijke of vernederende behandeling zullen ondergaan" maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij, gelet op de inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing, bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)"

In casu verklaart de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk, nu uit de adviezen van de ambtenaar-geneesheer niet blijkt dat de aandoeningen van de verzoekende partijen beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De adviezen op grond waarvan de verwerende partij tot deze beslissing kwam luiden als volgt:

Voor de eerste verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14.02.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06/02/2014 en 18/01/2014 (data niet duidelijk leesbaar) van Dr. Patricia Six, huisarts blijkt dat betrokkene lijdt aan een stabiele nieraandoening waar in 2012 een nefrectomie voor nodig was. De overblijvende nier blijkt normaal te functioneren. Er zouden depressieve klachten zijn door een rouwproces door overlijden van een zoon. Betrokkene neemt psychofarmaca, een ontstekingsremmer en een maagbeschermer. Het is niet duidelijk waarom betrokkene deze ontstekingsremmer en maagbeschermer neemt. Dit wordt in het medisch dossier niet geduid.

Mijns inziens gaat het om een milde en geen ernstige noch levensbedreigende aandoening:

Betrokkene wordt niet door een psychiater opgevolgd;

Betrokkene wordt niet door een psycholoog of psychotherapeut opgevolgd;

Betrokkene neemt enkel antidepressiva, geen zwaardere neuroleptica;

Betrokkene werd op geen enkel moment gehospitaliseerd.

Mijns inziens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Voor de tweede verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14.02.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06/02/2014 en 18/01/2014 (data niet duidelijk leesbaar) van Dr. P.S. (...), huisarts en de bijlagen d.d. 07/05/2013=bloeduitslag, etc d.d. 07/05/2013 van Dr. H. (...), d.d. 08/05/2013 van Dr. V. (...), d.d. 07/06/2013 van Dr. Heyns, d.d., 14/06/2013 van Dr. C. (...), d.d. 19/06/2013 van Dr. G. (...), d.d. 23/07/2013 van Dr. V. (...) en d.d. 23/12/2013 van Dr. W. (...) blijkt dat betrokkene In 2011 een totale thyroïdectomie onderging en nu schildklierhormoon moet innemen. Normaal echografisch onderzoek. Het gaat niet om een ernstige noch een levensbedreigende aandoening ook niet als er geen behandeling zou zijn.

In 2011 een hysterectomie en adnexectomie onderging; De aandoening is genezen.

Lijdt aan een vorm van incontinentie, eerst vooral stressincontinentie die verbeterde met bekkenbodempfysotherapie en nu voornamelijk urge-incontinentie en spanningsmyalgie. Het gaat niet , om een ernstige noch een levensbedreigende aandoening ook niet als er geen behandeling zou zijn.

Lijdt aan een thoracale torsiescoliose en cervicale hyperlordose. Het gaat niet om een ernstige noch een levensbedreigende aandoening ook niet als er geen behandeling zou zijn.

Misschien zou lijden aan occulte reflux. Deze aandoening werd niet bevestigd. Ik weerhoud ze dan ook niet.

Zou lijden aan depressieve klachten die echter niet verder gedocumenteerd worden. Betrokkene werd niet gehospitaliseerd. Betrokkene neemt enkel een kalmeermiddel. Er is geen evidentie voor opvolging door een psychiater noch psychotherapeut.

Mijns inziens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Voor de derde verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14.02.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06.02.2014 en de medische stukken d.d. 18.01.2014 en 29.01.2014 blijkt dat het beschreven syndroom van Down actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Voor deze aangeboren genetische afwijking bestaat er geen causale behandeling. Het is een stabiel gegeven waarbij betrokkene in casu kan rekenen op de gratie en de mantelzorg van de ouders.

Aangaande de obesitas en de hyperlipidemie dient gesteld dat deze in eerste instantie dienen behandeld te worden door middel van een dieet, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Het geven van een neurolepticum, waarschijnlijk om het gedrag te modificeren, is omstreden en zeker niet essentieel, in casu zou het aan de basis kunnen liggen van de obesitas of deze althans in de hand kunnen werken. Er zijn verder geen aanwijzingen dat er actueel al cardiovasculaire problemen zouden zijn. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De verzoekende partijen verwijten de verwerende partij dat geen onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen die zij behoeven in Servië, meer bepaald zou geen onderzoek zijn gevoerd naar de financiële toegankelijkheid, die problematisch zou zijn gelet op het gebrek aan inkomstenbronnen en een huis en de discriminatie van Roma in hun land van herkomst, terwijl er voor eerste verzoekende partij nog enkele jaren nood zou zijn aan behandeling en voor de tweede en derde verzoekende partij levenslang.

De Raad dient echter op te merken dat de verzoekende partijen eraan voorbij gaan dat door de ambtenaar-geneesheer voor de eerste verzoekende partij werd vastgesteld dat na de nefrectomie de overblijvende nier stabiel blijkt te functioneren, dat niet duidelijk is waarom zij een ontstekingsremmer en een maagbeschermer neemt en dat de depressieve klachten een milde en geen ernstige noch levensbedreigende aandoening betreffen nu zij niet wordt opgevolgd door een psychiater, psycholoog of psychotherapeut, zij geen zware neuroleptica neemt en op geen enkel ogenblik werd gehospitaliseerd. De ambtenaar-geneesheer concludeert in het geval van de eerste verzoekende partij dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. De verzoekende partijen weerleggen deze bevindingen niet.

Voor de tweede verzoekende partij stelde de ambtenaar-geneesheer dan weer vast dat zij schildklierhormonen dient te nemen, dat er sprake is van een normaal echografisch onderzoek en dat het geen ernstige of levensbedreigende aandoening betreft ook niet als er geen behandeling zou zijn. De hysterectomie en adnexectomie zijn genezen. Ook de vorm van incontinentie wordt beoordeeld als niet ernstig noch levensbedreigend ook als er geen behandeling zou zijn, en de mogelijke occulte reflux waaraan zij zou lijden kan niet worden weerhouden omdat deze niet werd bevestigd. Met betrekking tot de depressieve klachten werd vastgesteld dat deze niet verder werden gedocumenteerd. De ambtenaar-geneesheer concludeert in het geval van de tweede verzoekende partij eveneens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. De verzoekende partijen weerleggen deze bevindingen evenmin.

Met betrekking tot de derde verzoekende partij stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat het syndroom van Down actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, en dat er geen causale behandeling bestaat voor deze genetische afwijking, die stabiel is. De obesitas en hyperlipidemie dienen te worden behandeld met een dieet, waarbij vastgesteld wordt dat er geen aanwijzingen zijn dat dit in casu niet zou volstaan. Het neurolepticum schat de ambtenaar-geneesheer in als zeker niet essentieel. Hij wijst erop dat er geen aanwijzingen zijn dat er actueel cardiovasculaire problemen zouden zijn. Er bestaat aldus actueel geen risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De Raad dient vast te stellen dat er inderdaad op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen aanwijzingen

zijn dat er cardiovasculaire problemen zijn. Er is geen enkele concrete aanwijzing hiertoe in de medische verslagen. De verzoekende partijen tonen het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 3 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, luidt als volgt:

“Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad merkt samen met de verwerende partij op dat in onderhavig beroep geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing een inbreuk maakt op genoemde rechtsnorm. Daargelaten deze vaststelling, kan ten overvloede worden gewezen op het feit dat de verzoekende partijen in casu met hun betoog geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken, nu er – zoals hoger werd vastgesteld – geen onderzoek diende te gebeuren naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst gelet op de vaststellingen in de adviezen van de ambtenaar-geneesheren, die door de verzoekende partijen niet werden weerlegd. Evenmin maken zij aannemelijk waarom zij menen dat de bestreden beslissing een onmenselijke en vernederende behandeling tot gevolg heeft omdat hun zoon M. in België begraven zou zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN